

[Arne Melchior]

ningsforslaget. Jeg mener, jeg lyttede godt efter. Der var selvfølgelig nogen sympati igen. Som hr. Ernst B. Schmidt siger: Det koster jo ikke noget. Men ministeren forholdt sig ikke til det; han sagde ikke, at regeringen ikke kunne støtte det. Han sagde heller ikke, at regeringen kunne støtte det – den skulle undersøge økonomien. Ja, det er klart, det skal man altid. Men der var ikke noget tilsagn. Det er meget skuffende. Og jeg skal sige, at dette forslag intet som helst har at gøre med de fem gange 50 mio. kr., som blev besluttet i fjor.

Hr. Kofod-Svendensen talte tidligere på dagen, da vi talte om flygtninge og nødstedte udlændinge, om underprivilegerede. Det er sorgeligt, jeg skammer mig over at skulle sige, at mennesker, der er handicappede på deres lemmer eller sanser, er underprivilegerede i dette land – og de er det fortsat.

Hr. Svend Heiselberg siger: Vi ville jo også så gerne, men – anstrengt økonomi. Og familierne kan jo hjælpe. Må jeg have lov at spørge: Hvis man tog alle mennesker med et bestemt efternavn, Hansen eller Ikast eller Melchior, og sagde, at dem kan familierne hjælpe, eller dem har vi ikke råd til at lade færdes på samme betingelser som alle andre – altså maksimalt godt – i dette samfund, kunne vi undskylde det med dårlig økonomi og familiehjælpsomhed? Eller hvis det gjaldt alle, der boede i en bestemt by eller en bestemt bydel? Selvfølgelig kan vi ikke det.

Lige så lidt, hr. trafikminister, kan vi tillade os ikke at gøre alt, hvad der er muligt, og, som fru Agnete Laustsen sagde i sit indlæg: i så stor udstrækning som muligt. Og det er muligt i dag. Det er teknisk muligt, og det er økonomisk muligt at bringe disse mennesker op på den samme – store eller lille, det er ikke afgørende, ethvert menneske har den samme ret og det samme krav – bringe dem op på samme standard.

Jeg har lagt mærke til, at der er kommet en del af vore medborgere i kørestole herind i dag. Det bragte mig til at tænke på, hvor lusede, skamfuldt lusede adgangsforholdene for kørestolsbrugere er til dette hus. De har nøjagtig samme ret til at være her som vi. Og hvis der skulle komme 200, har de samme ret til at være her som 200, der selv kan benytte deres ben. Vi kan simpelt hen ikke være det bekendt.

Når fru Agnete Laustsen siger, at »staten kan ikke pålægge«, er jeg aldeles uenig. Jeg har un-

dersøgt det, skønt jeg mente at vide besked om det i forvejen. Selvfølgelig kan staten, Folketinget, vedtage en lov, der pålægger noget sådant. Og det skal ikke være et pres fra trafikministeren eller Trafikministeriet, som fru Agnete Laustsen henviste til, det skal være et pres – nej, en beslutning fra Folketinget.

Hr. Svend Heiselberg siger, at det kræver ny lovgivning. Jamen det er jo netop det, vi lægger op til med dette beslutningsforslag. Hr. Svend Heiselberg spurgte også til Fyn og Århus. Det er klart, at de samme forhold skal gælde også dér. Det er ikke til at begribe, at mennesker vest for Storebælt, myndigheder eller borgere, skulle have en anden indstilling til disse ting end mennesker øst for Storebælt.

Jeg skal i øvrigt henvise til bemærkningerne til forslaget, som er ret fyldige. Jeg synes, at ministeren og de to regeringspartier skulle tage at indstille sig på, at der er et flertal bag fremsættelsen af dette forslag. Og nu vil vi altså ikke nøjes med at tænke på måske at gøre noget ad åre. Det er nu, hr. Ernst B. Schmidt! Det at være ude af stand til at komme til og fra kan ramme hr. Ernst B. Schmidt og mig i morgen. Vi skulle falde ned på vores grædende knæ og takke for, at vi selv kan bringe os frem, og så sørge for at opføre os anstændigt over for dem, der er uden egen skyld i, at de ikke kan.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Heldigvis for de fleste mennesker i Danmark er det en naturlig ting, at man kan gå på sine ben, og at man går derhen, hvor man vil. Det er det lige til den dag, hvor det ikke længere er en selvfølge, for mange mennesker, der kommer i sådan en situation – andre har måske været i den hele livet – opdager pludselig, at man står over for uoverstigelige problemer. Rent psykisk betyder det utrolig meget, at man er helt afhængig af andre, for at man overhovedet kan komme uden for en dør, og dertil får man så yderligere problemer, fordi vi fra samfundets side ikke har været gode nok til at sørge for, at muligheder for hjælp var der.

Når vi har diskuteret disse ting i udvalget, har jeg altid fremhævet, at der er mange forskellige slags handicap, og at alle ikke har brug for den samme form for hjælp. Derfor må det være vigtigt at sikre, at det enkelte menneske, at hver enkelt borger får netop det, han eller hun har behov for. Nogle kan klare at køre en bil,